mission

TRO. HOPP. KÄRLEK.

MISSION 2026 NUMMER 2

Sju årtionden i Pakistan

– från frihet till ett liv innanför murar

Stort behov av humanitär hjälp

Resultat och framsteg 2025

FINSKA 1859 MISSIONSSÄLLSKAPET

KONTAKTUPPGIFTER

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 040 7648 051

Kommunikatör
Joanna Lindén-Montes
tfn 044 4935 690

Verksamhetskoordinator
Charlotte Steffansson-Myrskog
tfn 040 1561 328

Följ med senaste nytt på
www.facebook.com/finska.missionssallskapet
www.youtube.com/@missionfi
www.instagram.com/finskamissionssallskapet

mission 167:e årgången

Utgivare: Finska Missionssällskapet,
www.finskamissionssällskapet.fi
Besöksadress: Magistratsporten 2 A, 00240 Helsingfors
Postadress: PB 56, 00241 Helsingfors
Telefonnummer till växeln: 09 12971
Beställningar och adressändringar:
tfn 040 7648 051,
info@finskamissionssallskapet.fi

REDAKTIONEN
Chefredaktör: Marika Björkgren-Thylin, tfn 040 9022 817
Redaktör: Joanna Lindén-Montes
Redaktionssekreterare: Britt-Helen Lindman

ISSN 0357-296X (print)
ISSN 3087-9329 (online)
Mission är en gratis kundtidning som utkommer 2 gånger om året i 4 100 exemplar. Tidningen är tryckt på PEFC-märkt papper.

Designkoncept: Antonomia Ab
Layout: Fontana Media/Malin Aho
Tryck: Forsberg

Insamlingskonto: Finska Missionssällskapet rf
FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH
Insamlingstillstånd: Finland RA/2020/1538, i kraft tillsvidare fr.o.m. 1.1.2021, beviljat 1.12.2020 av Polisstyrelsen. Åland ÅLR 2025/5437, i kraft 1.1–31.12.2026, beviljat 28.8.2025 av Ålands landskapsregering. De insamlade medlen används i Finska Missionssällskapets utrikesarbete.

LEDARE

MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN
CHEF FÖR SVENSK SERVICE

Medmänsklighet som livsstil

2 968 906 är det antal människor som berördes av Finska Missionssällskapets verksamhet under år 2025. Detta nummer av tidningen Mission är framför allt ett tack till alla er som medverkat till att vi uppnått detta resultat.

Den värld vi lever i har under de senaste åren ofta tett sig obarmhärtig och oberäknelig. Det är lätt att dras med i den negativa och hårda jargongen och att förhärda sig mot världens lidande. Särskilt mot bakgrund av detta känner jag stor tacksamhet för var och en av er som vägrar att ge upp och fortsätter att arbeta för rättvisa och medmänsklighet.

Denna tidning är fylld av berättelser, nyheter och statistik om allt det värdefulla som Missionssällskapet, våra samarbetspartner och alla ni som stöder oss har åstadkommit under året som gått. Resultatet är en följd av år och årtionden av långsiktigt och uthålligt arbete på olika håll i världen.

I slutet av augusti deltog jag i Missionssällskapets årsmöte. Som det hör till presenterades såväl bokslut som verksamhetsberättelse för det gångna året. En av sakerna som lyftes fram var hur de svenska understödarna och den svenska medelanskaffningen gjort ett av sina bästa resultat på 20 år. Totalt kom 1 426 405 euro från de svenskspråkiga understödarna – församlingar, organisationer, fonder och privatpersoner.

Detta nummer av vår tidning har vi sammanställt med tanke på alla er som tar Jesu uppmaning om att älska sin nästa på allvar, som väljer en livsstil där omsorgen om andra människor är viktig, som vägrar att ge upp kampen för en rättvisare och medmänskligare värld och som väljer att förmedla Guds kärlek och nåd i världen genom Missionssällskapets verksamhet. Med ert trogna och orubbliga stöd och er fortgående omsorg om medmänniskan har ni motverkat ondskan och kärlekslösheten i världen och påmint otaliga människor om att godhet, rättvisa och hopp om en bättre framtid ännu existerar.

I början av detta år inledde Missionssällskapet en ny fyraårig programperiod med sina partnerkyrkor och -organisationer. Många framsteg har skett sedan Missionssällskapet grundades i medlet av 1800-talet. Problem som var akuta för femtio eller hundra år sedan är det inte längre, men mycket arbete och många utmaningar återstår. Under de kommande åren vill Missionssällskapet särskilt fokusera på kristet vittnesbörd, teologisk utbildning, diakoni, klimathållbarhet, inkluderande utbildning, fredsarbete, rättvisa mellan könen och stöd av personer med funktionsnedsättning.

Vi hoppas du vill fortsätta gå vid vår sida och delta i arbetet för utsatta medmänniskors bästa och för att Guds rike ska bli synligt redan här i världen.

Marika Björkgren-Thylin

På pärmen: Runt om i världen finns det miljontals barn som aldrig får börja skolan, men 4-åriga Sreyda går i den förskola som drivs av lutherska kyrkan i Kambodja. **Foto:** Sara Latvus

ÖGONBLICKET

Döva fick rätt att köra bil

Efter årtionden av påverkansarbete antog Etiopien år 2020 en lag som gör det möjligt för döva personer att få körkort och köra bil. Lagändringen har öppnat nya möjligheter till utbildning, arbete och självständighet för döva.

En av dem som drev förändringen var den döva medborgaraktivisten **Tigist Alemayehu**, som idag arbetar som funktionshinderexpert vid Missionssällskapet. Hon var den första döva kvinnan i Etiopien som fick körkort.

"Medborgarpåverkan hjälper grupper som står utanför beslutsfattandet att göra sina röster hörda och att delta i samhället på lika villkor", säger Tigist Alemayehu. "Tystnad leder inte till förändring."

FOTO: LINDA JUNTUNEN TEXT: TARJA SUOMALAINEN

AKTUELLT

Tikums har landat i Zimbabwe

Efter att ha tillbringat ett drygt år i Finland är **Anna och Bertrand Tikum** redo för ett nytt uppdrag. I slutet av augusti flyttade de med barnen Ronya och Nicole till Zimbabwe i södra Afrika. Zimbabwe är granne till deras tidigare stationeringsland Botswana.

De håller nu på att göra sig hemmastadda i sitt nya hemland och försöker få de sista pappren klara för att kunna arbeta i landet.

Planen är att Anna liksom tidigare ska arbeta som sakkunnig i diakoni och Bertrand som sakkunnig i ekonomi och god förvaltning inom det arbete och de projekt som Missionssällskapet stöder i Zimbabwe och andra delar av Afrika.

Anna hälsar att de är glada att efter en lång väntan äntligen vara framme och att de ser fram emot att lära känna arbetet och Missionssällskapets samarbetspartner där.

"Vi är hans verk, skapade genom Kristus Jesus till att göra de goda gärningar som Gud från början har bestämt oss till."

EFESIERBREVET 2:10

Liv och rörelse på gården till sjukhuset i Tank år 2008. FOTO: JENNI HAUNIAS PRIVATA FOTOALBUM

Religionsdialog i Pakistan under sju årtionden

När Finska Missionssällskapets sista projekt i Pakistan avslutades i slutet av år 2025 hade arbetet pågått under sju årtionden och i mycket varierande förhållanden. I denna artikel berättar biskop Humphrey Peters, Elsa och Paavo Norkko, som hörde till de första utsända, och den sista medarbetaren som bodde i Pakistan, Jenni Haunia, om Missionssällskapets verksamhet i landet.

TEXT: HELI VUOHELAINEN

När Missionssällskapets arbete inleddes i Pakistan år 1960 var samhällsklimatet friare än idag, också för religiösa minoriteter. Landet förändrades i takt med den islamiska revolutionen, krigen i Afghanistan och terrorismens framväxt. Efter 2015 har det inte längre varit säkert att sända finländska medarbetare till de tidigare verksamhetsområdena.

Tio år innanför murar

Innanför de bevakade murarna till det kristna sjukhuset i Tank finns ett område på omkring 3,5 hektar. Utanför detta område kunde **Jenni Haunia** sällan röra sig och då endast tillsammans med en beväpnad vakt och en chaufför. Hon kunde inte ens gå ut för att handla mat på basaren utan beställningarna levererades till området innanför murarna.

De utländska medarbetarna levde helt isolerade på det kristna sjukhuset i Tank i Pakistan.

”Att spela badminton var min livlina. Jag sprang också varv efter varv längs muren”, berättar Jenni Haunia, som arbetade som fysioterapeut och sjukskötare vid sjukhuset i Tank i tio år.

När Jenni packade sina saker för att lämna Tank våren 2015 blev hon Finska Missionssällskapets sista missionär som var bosatt i Pakistan. Under flera år hade hon redan varit den enda finländska missionären i landet.

Under denna tid hade det terroristiska våldet i Pakistan ökat till extrema nivåer. De mörkaste åren var 2008–2014 då det kunde inträffa tusentals attentat per år. Terroristernas mål var framför allt statliga säkerhetsinstitutioner, religiösa minoriteter, utlänningar och personer som motsatte sig extremism.

Även i staden Tank förekom konflikter mellan armén och terrorister. Säkerhetsmyndigheterna i Pakistan befarade att de anställda vid sjukhuset skulle utsättas för attentat eller kidnappas, vilket ledde till stränga säkerhetsföreskrifter. Myndigheterna ansvarade för bevakningen.

Trots detta hade Jenni Haunia gärna fortsatt sitt arbete i Pakistan, men Missionssällskapet kunde inte längre ta en så stor säkerhetsrisk.

”Det låter galet att säga det, men att fortsätta arbetet hade då varit det trygga och välbekanta alternativet för mig. Det var en chock att komma tillbaka till Finland. I efterhand inser jag ändå att det måste bli så här.”

Efter att Jennis arbete avslutades fortsatte Missionssällskapets projektverksamhet i Pakistan fram till slutet av 2025. Finländska medarbetare besökte området när det var möjligt, men ofta beviljades inga visum av säkerhetsskäl. År 2025 uppfördes en tillbyggnad till sjukhuset i Tank med hjälp av återstående fondmedel avsedda för att stöda sjukhusets verksamhet.

Framöver fortsätter samarbetet med de pakistanska partnerna inom ramen för Felm Fellowship-programmet.

Kampen mot terrorism

När Jenni Haunia anlände som missionär till Pakistan år 2005 bodde endast ett tiotal utlänningar kvar i Tank och samtliga var ensamstående.

Familjerna hade lämnat landet efter händelserna år 2001. Efter terrorattackerna den 11 september anföll USA Afghanistan. Som en följd av anfallet flyttade anhängare av terroristorganisationer från Afghanistan till framför allt stamområdena i Pakistan, där invånarna tillhörde samma etniska grupp, pashtunerna.

I de bergiga stamområdena var den statliga kontrollen svag och befolkningens utbildningsnivå låg. Staden Tank ligger på gränsen till stamområdena och endast dryga 100 km från gränsen mot Afghanistan.

Gränsområdet mellan Afghanistan och Pakistan betraktas som den islamistiska terrorismens vagga. Redan kriget mellan Afghanistan och Sovjetunionen hade medverkat till att talibanrörelsen och al-Qaida hade bildats i området. Även om båda organisationerna var extremistiskt islamistiska fanns det en central skillnad: talibanerna verkade lokalt medan al-Qaida strävade efter en global jihad, ett heligt krig.

När USA anföll Afghanistan påverkade det också kampen mot terrorismen i Pakistan. Den pakistanska staten skärpte sin kontroll över stamområden och slog till mot terroristerna.

Nya terroristorganisationer såsom Taliban i Pakistan (Tehrik-i-Taliban Pakistan, TTP) och senare Isis-K (Islamiska staten – Khorasan) uppstod. Det terroristiska våldet ökade explosionsartat.

Sjukhus på kristen grund

Sjukhuset i Tank grundades redan på 1860-talet. Det kunde verka ostört även under vågen av terrorism, trots att det är öppet kristet. På området finns en kyrka och den lilla församlingen i Tank, vars verksamhet leds av en pastor från Peshawar stift. På sjukhusområdet erbjuds det till och med broschyrer som berättar om den kristna trons grunder. Merparten av patienterna är muslimer.

”Sjukhuset är mycket uppskattat bland lokalbefolkningen eftersom det årligen räddar livet på många barn och mödrar. På sjukhuset utförs till exempel ett stort antal kejsarsnitt och många för tidigt födda barn får vård”, berättar Jenni Haunia.

”Det föds många barn i de pashtunska familjerna. Ibland fick kvinnorna tag på alla möjliga ”läkemedel” från basarhandlarna, till exempel för att förstärka värkarna. Utan sjukhuset hade många spädbarn inte överlevt.”

Sjukhuset har separata områden för män och kvinnor. Manliga släktingar får endast besöka kvinnornas sida under vissa tider. Då ringer en klocka som signalerar att kvinnorna behöver ta på sig sina huvuddukar eller burkor som täcker ansiktet.

På männens område arbetar manliga anställda och på kvinnornas sida kvinnlig personal. Västerlänningar ses närmast som könsneutrala och har därmed större frihet att röra sig och utföra sitt arbete.

”Själv använde jag alltid duk, men när jag rörde mig på kvinnornas område hängde den vanligen bara kring halsen och på männens sida satt den löst runt huvudet.”

Största delen av de anställda var lokala. Under Jennis tid kom läkarna oftast från utlandet, medan sjukskötarna och den assisterande personalen, såsom ”ammorna” som arbetade med städning och tolkning, huvudsakligen var pakistanier.

”En del av sjukskötarna hade en statligt erkänd utbildning, medan andra hade fått sin utbildning vid sjukhuset. Alla sjukskötarna var kristna, men den assisterande personalen bestod av muslimer från närområdet.”

De första finländska missionärerna hade kommit till sjukhuset på 1960-talet.

Jenni Haunia håller i en miniatyrmodell av en pakistansk lastbil. Lastbilar av detta slag såg hon i verklig storlek när hon reste runt i Pakistan under sin lediga tid. ”Friheten infann sig när man kom från Tank till Islamabad, Lahore eller Khaira Gali”, säger hon. FOTO: HELI VUOHELAINEN

Läkare och sjukskötare på rond på kvinnornas avdelning. FOTO: JENNI HAUNIAS PRIVATA FOTOALBUM

Religionsdialog i vardagen

Jenni Haunias arbetsbild varierade genom åren. Hon arbetade på kvinnornas sida som fysioterapeut, som sjukskötare samt med administrativa uppgifter. Hon deltog även i rehabiliteringen av patienter som återhämtade sig efter operation.

”I Pakistan förekom fortfarande polio. Det fanns också många patienter med brännskador, eftersom maten tillreddes över öppen eld. Också dessa patienter behövde rehabilitering.”

För de kristna medarbetarna började arbetsdagen med morgonandakt i kyrkan. Därifrån förflyttade de sig till avdelningarna där det ordnades morgonandakt på pashto.

”Det var inget problem, trots att patienterna och en stor del av personalen var muslimer. Ofta bad till exempel ammorna om förbön för olika saker. Samtidigt bredde de utan vidare ut sina bönemattor lite varstans när det var dags att be.”

”Religionen var en naturlig del av allas liv och vi levde fredligt sida vid sida.”

Det var endast de islamistiska extremisterna som ibland orsakade problem.

”Talibanerna försökte hålla ordning på folket. De orsakade problem till exempel för de muslimska barberarna som arbetade i staden, eftersom en strikt tolkning av sharialagen inte tillåter rakning av skägg.”

Inte ens de svåra omständigheterna kunde släcka glädjen över den varma gemenskapen på sjukhuset, där man också gärna samlades utanför arbetstid.

Det fanns alltid någon anledning att dricka te och äta bakverk. Ibland lagade man popcorn och såg på Bollywoodfilmer. Under jul och påsk ordnades särskilt program och ibland firades även bröllop på sjukhusområdet. Där fanns också en bastu som hade byggts av finländare.

”Det var en rik period i livet. Vi hade en så stark gemenskap.”

Elsa och Paavo Norkko med barnen Dani, Lena och Alf i Pakistan. FOTO: ELSA OCH PAAVO NORKKOS PRIVATA FOTOALBUM

Elsa och Paavo Norkko upplevde ett friare Pakistan

Finska Missionssällskapets arbete i Pakistan inleddes i slutet av år 1960. Den brittiska kolonialmakten hade upphört på den indiska subkontinenten endast 13 år tidigare. År 1947 hade området delats upp i Indien med hinduisk majoritet och Pakistan med en muslimsk majoritet. Till Pakistan hörde till en början även det område som idag utgör Bangladesh.

Elsa och Paavo Norkko hörde till de första finländska missionärerna när de anlände till Pakistan våren 1962. Före dem hade endast **Helvi och Viljo Remes** samt **Lea Laine** anlänt. De bodde alla i staden Dera Ismail Khan.

”Vi hade inga tydliga planer när vi anlände. Vi tänkte att vi skulle stöda de kristna och att det säkert skulle finns arbete att utföra. Vi fick rätt. De brittiska missionärerna hade till stor del dragit sig tillbaka, och vi blev inbjudna överallt”, minns Paavo Norkko.

Till en början utgjordes kärnan av Missionssällskapets arbete av skolan som hade startats i Nowshera, sjukhuset i Tank och bibelskolan i Dera Ismail Khan.

Bibelskolan hade grundats av World Mission Prayer League (WMPL) och Paavo blev lärare vid skolan. Studerandena var kristna unga män från olika delar av Pakistan.

Snart beslöt man att vid sidan av bibelskolan inleda yrkesutbildning så att studerandena skulle kunna försörja sig samtidigt som de arbetade med evangelisation. Den tekniker som skulle ha kommit från Finland fick dock inte visum.

”Vi hade redan lovat pojkarna på bibelskolan att vi skulle börja undervisa i svetsning. Så jag gick en svetskurs per korrespondens och sedan började jag undervisa tillsammans med en kanadensisk lantbrukare från WMPL", berättar Paavo.

Senare fick många av studerandena bra jobb på oljefälten runt om i Mellanöstern och kunde hjälpa sina fattiga familjer i hemlandet.

Yrkeskurserna var mycket populära och det hade funnits hur många sökande som helst, men Missionssällskapet höll fast vid principen att skolan i första hand skulle vara en bibelskola.

Medan Paavo undervisade skötte Elsa bland annat om Missionssällskapets kassa, höll söndagsskola och bistod vid en kvinnoklinik som drevs av amerikaner. Samtidigt försökte hon förmedla evangeliet till de patienter som väntade på sin tur. Familjen växte också snabbt och inom tre år föddes tre barn, **Dani, Lena och Alf**.

De kristna i minoritet

De kristna utgör mindre än två procent av Pakistans befolkning. Det är dock bra att komma ihåg att landet redan på 1970-talet hade en befolkning på omkring 70 miljoner och idag är invånarantalet mer än 250 miljoner. Det betyder att även antalet kristna uppgår till flera miljoner.

De kristnas och andra religiösa minoriteters rättigheter finns inskrivna i Pakistans grundlag, men många utsätts ändå för diskriminering till exempel i arbetslivet.

”Redan under indiskt styre konverterade ett stort antal kastlösa till kristendomen och många av de kristna i Pakistan är deras efterkommande. Det märks fortfarande i de kristnas ställning”, förklarar Paavo.

Ännu på 1960-talet och i början av 1970-talet kunde de kristna verka mer synligt än i dag. Elsa och Paavo minns att bibelskolans studerande fritt kunde dela ut kristna broschyrer i basaren.

”I anslutning till skolan öppnade vi också en läsesal med kristen litteratur. Läsesalar var mycket populära i muslimska länder. Dit kom man för att dricka te och träffa sina grannar.”

Religionsdialog var en naturlig del av vardagen och i familjen Norkkos bekantskapskrets fanns såväl kristna som muslimer.

”Atmosfären i Pakistan var fri och öppen, utan problem. Radikalismen kom först senare”, berättar Paavo.

Saken bekräftas av biskopen i Peshawar stift, **Humphrey Peters**. Stiftet blev under årtiondenas lopp en mycket viktig samarbetspartner för Missionssällskapet i Pakistan.

Biskopen saknar det Pakistan som en gång var. Han berättar att spänningarna mellan minoriteternas rättigheter och den islamska identiteten ökade till följd av islamiseringen under 1970- och 1980-talen, när bland annat lagarna om hädelse skärptes.

”De religiösa minoriteternas utrymme och offentliga synlighet började minska.”

Vid ingången till 1970-talet fanns det redan ett tjugotal finländska missionärer i Pakistan och antalet låg på ungefär samma nivå fram till 1990-talet. De anställda bodde på flera olika orter och arbetade bland annat med att främja barns skolgång, kvinnors ställning och försörjning, religionsdialog samt hälso- och sjukvård.

Biskopen påpekar att Missionssällskapet lever vidare genom de utbildnings- och hälsovårdssystem som uppstod som ett resultat av arbetet och som fortfarande tjänar både kyrkan i Pakistan och samhället i stort.

Också stödet för religionsdialog har haft stor betydelse. Det kristna studiecentret och Peshawar stift fortsätter särskilt detta arbete.

”När mångfalden ses som en tillgång i stället för ett hot uppstår samförstånd naturligt och behöver inte framtvingas. Vad är det som verkligen bär ett samhälle? Historien och erfarenheten ger ett tydligt svar. Inte likformighet utan rättvisa. Inte utestängning utan delaktighet. Inte rädsla för olikhet utan tillit och mod att välkomna det”, skrev biskopen nyligen i den pakistanska tidningen Daily Times tillsammans med den framstående muslimska ledaren **Muhammad Tayyab Qureshi**.

Åtta punkteringar på hemresan

Låt oss ännu återvända till juni 1975 när Elsa och Paavo Norkko och deras familj på fem personer startade sin hemresa från Pakistan. De körde med bil genom bland annat Afghanistan och Iran. Om nätterna delade de upp sig och sov i bilen, tält och hängmatta.

Den fyra veckor långa resan gick bra om man bortser från åtta punkteringar.

Det nu över 90-åriga paret Norkko minns Pakistan med värme, särskilt landets skönhet och de lokala kristna.

De studerande vid bibelskolan var unga män. Efter studierna grundade många av dem små församlingar. FOTO: ELSA OCH PAAVO NORKKOS PRIVATA FOTOALBUM

Biskop Humphrey Peters visar nöjt hur de kristna har synts i de lokala medierna. Det är ingen självklarhet. FOTO: HELI VUOHELAINEN

Elsa och Paavo Norkko berättar att de besökt Pakistan också efter att deras arbetsår där tog slut. Till exempel firade de 50 år som gifta med en resa till landet år 2009. FOTO: HELI VUOHELAINEN

”Mitt finaste minne är vänskapen med de pakistanska kvinnorna, när vi satt tillsammans på golvet och kände samhörighet”, säger Elsa.

Det finns också en alldeles vardaglig sak som paret Norkko saknar: den pakistanska maten med sina eldiga kryddor.

”Det är fortfarande den största delikatessen för hela vår familj.”

Att bruka och vårda

Finska Missionssällskapets arbete nådde förra året nästan tre miljoner människor runt om i världen. Tillsammans med våra partner stärkte vi kyrkornas arbete och stödde människor i utsatta situationer i deras möjligheter till ett gott liv. Vår gemensamma kallelse är att tjäna människor och bygga en mer rättvis framtid.

*Projektets resultat mäts kumulativt under hela programperioden. Siffran anger det sammanlagda antalet personer som fått stöd under åren 2022–2025.

431 371
personer hade direkt nytta av vårt arbete, varav 228 850 genom utvecklingssamarbetet

2 968 906
personer berördes av vårt arbete sammanlagt, varav 2 238 672 genom utvecklingssamarbetet

Tack vare stöd från Finska Missionssällskapet fick Tadelech Weld Senbet från Etiopien plantor. Hon har också lärt sig att bygga en kompost. Tack vare komposten kan hon skörda mer grönsaker.

644
barn och unga deltog i fredsfostran

11 717
hushåll tog i bruk teknik som motverkar klimatförändringen*

754
studerande fick teologisk utbildning

5 096
barn fick nödhjälp

30 353
småbrukare fick stöd för hållbart jordbruk och försäljning av sina produkter*

456
anställda eller volontärer fick diakoniutbildning eller mentorering

1 016
personer med funktionsnedsättning fick kamratstöd*

11 525
personer fick kristen fostran

812
lärare och lärarstuderande fick utbildning i flerspråkig eller modersmålsbaserad undervisning

448
personer deltog i miljöutbildning som ordnades av kyrkan

25 260
personer fick nödhjälp

102
skolor anpassades för att bli mer tillgängliga för personer med funktionsnedsättning*

3 848
lärare och lärarstuderande fick utbildning i inkluderande och barnvänliga undervisningsmetoder*

Förödelsen i Playa Verde efter jordbävningarna i Venezuela. FOTO: F. GONZALEZ/ LWF VENEZUELA–COLOMBIA

Tre förödande katastrofer på två månader

Inom loppet av två månader drabbades tre länder där Finska Missionssällskapet bedriver verksamhet av förödande katastrofer: Venezuela, Colombia och Nepal. Missionssällskapet var snabb med att svara på de akuta behoven. Nu återstår åratal av återuppbyggnad.

Venezuela

Onsdagen den 24 juni drabbades Venezuela först av en jordbävning med en magnitud på 7,2 och mindre än en minut senare följde en andra jordbävning med en magnitud på 7,5. Jordbävningarna drabbade ett land där människorna redan lever under mycket svåra förhållanden. Politiska oroligheter och kriminalitet är vardag i många delar av landet. Inflationen har länge varit hög och tillgången till baslivsmedel och bränsle är begränsad. I särskilt dåligt skick är landets utbildnings- och hälsovårdssystem. Under de senaste åren har nästan åtta miljoner människor lämnat Venezuela. Barnens situation är särskilt svår. Många föräldrar har lämnat landet för att söka jobb utomlands, medan barnen lämnats hos mor- och farföräldrar eller för att sköta sig själva.

Förnödenheter delades ut till drabbade familjer i La Soublette i Venezuela. FOTO: F. GONZALEZ/LWF VENEZUELA–COLOMBIA

Jordbävningarna ledde till att över 6 000 människor miste livet och att hundratusentals människor var i behov av humanitär hjälp.

Finska Missionssällskapet beviljade 120 000 euro ur sin katastroffond för att hjälpa offren för jordbävningarna.

Ledaren för evangelisk-lutherska kyrkan i Venezuela, **Gerardo Hands**, är tacksam över hjälpen.

”Jag tackar Gud för att han vandrar vid vår sida och tar hand om oss genom andra människor och deras solidaritetshandlingar.”

Missionssällskapet har varit verksamt i Venezuela sedan 1989.

Colombia

Måndagen den 10 augusti drabbades i sin tur grannlandet Colombia av en kraftig jordbävning med en magnitud på 7,4. Den väpnade konflikten i Colombia har pågått i årtionden och jordbävningen inträffade i ett läge där många samhällen redan länge har lidit av fattigdom, ojämlikhet, begränsad tillgång till tjänster och konsekvenserna av den utdragna konflikten såsom svag infrastruktur, internflykt och våld.

”Jordbävningen drabbade särskilt regionen Chocó, där Finska Missionssällskapet bedriver utvecklingssamarbete genom Lutherska världsförbundet. Vi arbetar för att förbättra rättigheterna för personer som fått funktionsnedsättningar till följd av minolyckor. Och i området kring floden Quito stärker vi samhällenas förmåga att anpassa sig till klimatförändringen”, berättar Missionssällskapets regionchef för arbetet i Latinamerika, **Miikka Kallio**.

Missionssällskapet beviljade 50 000 euro i katastrofhjälp till offren för jordbävningen. Hjälpen kanaliserades genom Lutherska världsförbundets kontor i Colombia. Missionssällskapet har verkat i Colombia sedan 1988.

Nepal

Onsdagen den 26 augusti drabbades Nepal av en omfattande katastrof efter att en glaciär kollapsat och utlöst svåra översvämningar. De framrusande vattenmassorna förstörde hem, skolor och hälsocentraler. 1 395 människor har bekräftats döda, men i början av september saknades ännu 5 130 människor och antalet döda torde öka.

Missionssällskapet riktade 50 000 euro i katastrofhjälp till de drabbade områdena. Hjälpen kanaliserades genom Lutherska världsförbundet. Stödet användes för att möta människornas mest akuta behov, såsom tillgång till mat och rent vatten samt nödinkvartering.

Även psykosocialt stöd erbjöds i den omedelbara krisen.

"Psykosocial första hjälp omfattar samtalsstöd i det akuta skedet och innebär att man lyssnar till de drabbade på deras egna villkor. Det är livsviktigt och en förutsättning för återhämtning samt för att människors och samhällens funktionsförmåga ska stärkas", beskriver Finska Missionssällskapets landschef i Nepal, **Lotta Gammelin**, i Kathmandu.

Finska Missionssällskapet och dess samarbetspartner har lång erfarenhet av att ge psykosocialt stöd vid katastrofer i Nepal, bland annat efter jordbävningen i Jajarkot 2023 och under coronapandemin.

Arbetet i de översvämningsdrabbade områdena har mött många utmaningar. Det har varit svårt att nå fram till människorna eftersom områdets infrastruktur har förstörts och samordningen mellan olika aktörer tagit tid. Den lokala förvaltningen stod förståeligt nog inför stora utmaningar när det gällde att hantera en katastrof av denna omfattning, men lokala organisationer har stött insatserna på plats.

Förödelsen efter översvämningen i Nepal. FOTO: LUTHERSKA VÄRLDSFÖRBUNDET

Överlevande efter översvämningarna i Nepal återvänder från evakueringscentret till sina hem. FOTO: LUTHERSKA VÄRLDSFÖRBUNDET

Finska Missionssällskapet bedrev under många år utvecklingssamarbete i de översvämningsdrabbade områdena. Arbetet tog slut 2021 och nu finns en oro för att de framsteg som uppnåddes riskerar att gå förlorade till följd av katastrofen.

"Det är sorgligt att se hur resultaten av långsiktigt utvecklingssamarbete nu riskerar att utraderas. Katastrofen hotar människors försörjning och den utveckling som uppnåtts. Särskilt oroande är situationen för de mest utsatta. Hur ska personer med funktionsnedsättning, barn, kvinnor och äldre klara sig?" undrar Gammelin.

Missionssällskapet har varit verksamt i Nepal sedan 1978.

Du kan vara med och stöda katastroffonden genom att ge en gåva till:

Finska Missionssällskapet rf
FI38 8000 1400 1611 30
Märk gåvan: K22026

Du kan också ge via MobilePay till numret 50434, märk gåvan K22026

Insamlingstillstånd: RA/2020/1538, Åland ÅLR 2025/5437

Pastor Abdou Thiam tillsammans med studerande vid det teologiska institutet. FOTO: ANNA-LENA SÄRS

Hur går det för kyrkan i Senegal?

Anna-Lena Särs intervjuar pastor Abdou Thiam om hur Senegals lutherska kyrka ordnat utbildningen av präster.

TEXT: ANNA-LENA SÄRS

”Det är viktigt att kyrkan har utbildade ledare”, säger pastor **Abdou Thiam**, som leder Senegals lutherska kyrkas avdelning för utbildning och teologi. Förutom teologiska studier har han själv avlagt doktorsexamen i kyrkohistoria.

Hur har den teologiska utbildningen ordnats i er kyrka?
Missionärer utbildade kyrkans första pastorer på sereerspråket. Efter den sexåriga utbildningen vigdes tio präster år 1987.

Senare skickades nya studerande till det lutherska teologiska institutet i Meiganga i Kamerun och till det västafrikanska protestantiska universitetet i Benin. Det behövdes ständigt nya präster för att ersätta dem som gick i pension.

När jag ledde vår kyrkas utbildningscentrum i början av 2000-talet oroade jag mig för prästerskapets framtid. En text som jag skrev om ämnet ledde till att kyrkan startade en egen pastorsutbildning. Den första gruppen, bestående av fyra män och två kvinnor, utexaminerades år 2013. Senare övergick man till att kalla det ett teologiskt institut, eftersom det inte var självklart att alla studerande skulle prästvigas.

Hur ser utbildningsprogrammet ut?
Det går ofta flera år mellan kurserna, eftersom ekonomin och personalresurserna är begränsade. Den senaste utbildningen inleddes i mars 2026 och har sex studerande.

De studerande bor på utbildningscentret i Yeumbeul. Lärarna är vanligtvis pastorer som kommer för att undervisa under en eller två veckor åt gången. Många av dem tjänstgör i en församling och kan inte vara borta från sitt arbete under längre perioder.

Utbildningen bygger på läroplanen vid det teologiska institutet i Meiganga. Målet är att studierna i framtiden skulle godkännas som en officiell examen vid institutet så att studerande kunde få ett examensbevis därifrån och möjlighet att fortsätta sina studier. Tyvärr är detta ännu inte möjligt.

Mellan läsåren förväntas de studerande delta i församlingsarbetet i sina hemförsamlingar. Utbildningen innehåller mycket praktik och efter avslutade studier genomför de därtill minst ett års praktik innan de kan vigas till präster.

Hur ser framtiden ut?
Den utbildning som inleddes i år är också en förberedelse inför att Finska Missionssällskapets arbete i Västafrika avslutas år 2028. Det är viktigt att kyrkan har utbildade ledare.

Jag är starkt engagerad i att vår kyrka ska bli allt djupare förankrad i sin egen kontext och fortsätta utveckla sin utbildning. Samtidigt är det inte möjligt att uppnå allt på en gång.

Frågan om kyrkans framtid ligger mig varmt om hjärtat. Jag hoppas att våra pastorer ska få en högklassig teologisk utbildning, men framför allt en stabil teologisk grund. Det är viktigt att en människa först är rotad i den lutherska tron innan hon söker sig vidare till högre studier.

Din hälsning till Finland?
Jag vill tacka finländarna och Finska Missionssällskapet för det stöd som har fortgått i årtionden. Missionssällskapet stöder också den pastorsutbildning som pågår just nu.

Den lutherska kyrkan i Senegal tar i dag ett allt större ansvar för sin egen verksamhet. Även församlingsmedlemmarnas engagemang har blivit starkare. Många arbetar hårt med att bygga kapell, sätta upp stängsel kring församlingarnas markområden och utföra andra uppgifter som tidigare sköttes av kyrkans centralförvaltning.

Den lutherska kyrkan i Senegal

- Finska Missionssällskapets arbete i Senegal inleddes år 1974 och den lutherska kyrkan växte fram ur detta arbete. Kyrkan fick statligt erkännande år 1987.
- Kyrkan har cirka 7 500 medlemmar och 14 församlingar.
- I Senegal är omkring 95 procent av befolkningen muslimer, vilket gör de kristna till en liten minoritet.
- I en by eller en familj kan det finnas både muslimer och kristna. Människorna är därför vana att umgås över religiösa gränser.

Felm Fellowship – en satsning på fortsatt gemenskap

Trots att Finska Missionssällskapets ekonomiska stöd till Senegals lutherska kyrka avslutas 2028 upphör inte relationen till kyrkan eller andra tidigare samarbetspartner. Kontakten och gemenskapen med nuvarande och tidigare partner fortsätter att utgöra stommen i vår verksamhet. Av den anledningen har Missionssällskapet tillsammans med våra partner grundat nätverket Felm Fellowship.

Nätverket samlar samarbetskyrkor och -organisationer från olika regioner och länder för att dela erfarenheter, bygga relationer, stärka samarbetet och stödja den andliga gemenskapen. Detta kan ta sig uttryck genom till exempel tematiskt och ekumeniskt samarbete, kliniker för påverkansarbete och teologiska seminarier. Verkstäder kommer att ordnas till exempel om diakoni och ungas delaktighet.

Felm Fellowships kommunikation koordineras av Missionssällskapet, men nätverket leds av Missionssällskapets internationella rådgivande grupp.

Senegals lutherska kyrka har sitt huvudkontor i staden Fatick. FOTO: HELI VUOHELAINEN

Du kan vara med och stöda arbetet i Senegal genom att ge en gåva till:

Finska Missionssällskapet rf, FI38 8000 1400 1611 30
Märk gåvan: S22026

Du kan också ge via MobilePay till numret 50434, märk gåvan S22026

Insamlingstillstånd: RA/2020/1538, Åland ÅLR 2025/5437

Guds verk fortsätter – kom med och bygg hopp

När vi ser på världen i dag ser vi krig, konflikter, konsekvenserna av klimatförändringen, växande ojämlikhet och ekonomisk osäkerhet. De berör miljontals människor. I många länder ifrågasätts de mänskliga rättigheterna och civilsamhällets handlingsutrymme krymper. Finansieringen av internationellt samarbete minskar just när människorna i de mest utsatta situationerna behöver allt mer stöd. Mitt i denna verklighet kallas vi att bygga hopp.

Som kristna ser vi världen också ur ett annat perspektiv. Vi ser Gud, som älskar världen och allt han har skapat. Vi ser Skaparen, som inte har övergett sin skapelse eller vänt bort blicken från människors lidande. Guds kärlek bär över gränser, kulturer och generationer. Därför bygger det kristna hoppet inte på att världen skulle vara utan problem, utan på att Gud fortfarande verkar i den.

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPETS arbete bygger på denna tillförsikt. Vi ansluter oss till det verk som Gud redan utför. Guds mission pågår överallt i världen: han kallar människor till gemenskap med sig, stärker sin kyrka, reser upp de förtryckta, bygger fred och väcker hopp även där framtiden ser osäker ut.

Detta ser vi dagligen i våra partnerorganisationers arbete. I Afrika bygger kyrkorna försoning mitt i konflikter. I Asien och Mellanöstern stöder församlingarna människor i de allra mest utsatta situationerna. I Latinamerika försvarar kristna gemenskaper människovärdet och de mänskliga rättigheterna mitt i våld och fattigdom. Våra partner utbildar kyrkoledare, stöder barns utbildning, stärker delaktigheten för personer med funktionsnedsättning, skapar försörjningsmöjligheter och delar evangeliets glada budskap med människor som längtar efter hopp.

Eftersom samarbetet med våra partner ger goda och mätbara resultat vill vi utvidga det. Vi arbetar målmedvetet för att tydligt kunna visa varför arbetet behövs och vilken skillnad det gör, så att det får ett ännu starkare stöd.

Vi arbetar inte ensamma, utan som en del av den världsvida kyrkan. Vi får lära av våra partner, glädjas över deras framgångar och stödja deras kallelse. I många situationer visar de tro, mod och uthållighet på ett sätt som också utmanar oss. De påminner oss om att Guds rike ofta växer i stillhet, i lokala gemenskaper och genom vanliga människor.

ÄVEN OM verksamhetsmiljön förändras snabbt och är svår på grund av klimatförändringen och konflikterna, ser jag möjligheter inför framtiden. Det lokala ledarskapet stärks, lokala aktörer tar ett allt större ansvar för välbefinnandet i sina samhällen och nya samarbetsnätverk växer fram. Människor söker mening, gemenskap och hopp. Just i dessa lägen har den kristna tron och missionsarbetet mycket att ge.

Framtiden byggs tillsammans. Finska Missionssällskapets arbete är en gemensam kallelse för oss alla. Församlingar, frivilliga, givare och förebedjare är delar av samma gemensamma uppdrag. Varje bön, gåva, möte och ställningstagande för människovärdet stärker vårt gemensamma arbete.

Världen behöver mer hopp, mer rättvisa och mer kärlek. Gud väcker tro, hopp och kärlek på olika håll i världen. Hans verk fortsätter. Hans kärlek bär fortfarande. Var frimodigt med i detta arbete. Tillsammans kan vi bygga en värld där evangeliet blir synligt i ord och handling och där hoppet får människorna att tro, handla och se framtiden an med tillförsikt.

Pauliina Parhiala,
verksamhetsledare,
Finska Missionssällskapet

Min Mission – en kurs som vidgar vyerna

Är du intresserad av globala frågor? Funderar du på ditt engagemang i missionsarbetet eller vill du inspireras av den världsvida kyrkan? Då är Min Mission något för dig!

Den förnyade kursen Min Mission består av två närstudiedagar samt hemuppgifter. Nästa kurs hålls i församlingshemmet Aurelia i Åbo tillsammans med Åbo svenska församling lördagarna 13 mars samt 17 april 2027. Kursavgift inklusive måltider är 100 euro. Anmäl dig senast 15 februari via vår hemsida.

Efter avslutad kurs finns möjlighet att, på egen bekostnad, delta i en studieresa till ett av Finska Missionssällskapets verksamhetsländer.

Vill du veta mer? Besök finskamissionssallskapet.fi/minmission eller ta kontakt med charlotte.steffansson-myrskog@finskamissionssallskapet.fi

Lotta Keskinen, Eva Ahl-Waris och Jannika Lassus diskuterar kring temat "Hopp i klimatkrisen" under kursen Min Mission. FOTO: ANN-KRISTIN ÅVALL

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET 1859

Ord för själen.

Beställ Finska Missionssällskapets adresser

Gren av en orkidé

Text: *När jag får gå till himlens land, och vila ut i Herrens hand,*

då ser jag dem jag älskat här, i nådens ljus de trygga är.

Min själ vill sjunga, fri och klar, till Skaparen som livet gav. Med hjärtat fyllt av tacksamhet, jag prisar Hans oändlighet.

Med adressen kommer tre olika innerblad med text på svenska, finska och utan text.

15,00 €

Längtan

Text: *Jesus säger: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."*

15,00 €

Havet

Text: *Herren är min herde, mig skall intet fattas. Han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till vatten där jag finner ro.*

Med adressen kommer tre olika innerblad med text på svenska, finska och utan text.

15,00 €

Mera adresser hittar du på
www.finskamissionssallskapet.fi/natbutik

Finska Missionssällskapet

Kontaktuppgifter till vår nätbutik,
må-ons kl. 9-11: tfn **040 760 7592**
E-postadress:
basaari@suomenlahetysseura.fi

www.finskamissionssallskapet.fi/natbutik

FINSKA 1859
MISSIONSSÄLLSKAPET

Tegelstenar i Guds bygge

Jag tycker om att bygga. Det har jag gjort sedan jag var ung. Än i dag, efter en tung dag i tjänsten, finner jag ofta vila i att fundera på något litet byggprojekt. Hur skulle det bli om man gjorde så här? Kunde den här delen få en annan form? Snart öppnar sig en värld av konstruktioner, detaljer och visioner. Kanske är livet också sådant. Vi formas av möten, platser och erfarenheter. Jag bär med mig takvalven i Colombias kyrkor, värmen från bastun i Ural, den österbottniska noggrannheten och måltider med barn och unga i Venezuela. Små glimtar som blivit en del av mig, som stenar i ett bygge som ännu inte är färdigt.

En händelse återkommer ofta i mina tankar. Året var 2008 och vår familj stod inför vår första missionsperiod i Ryssland – en tid av förväntan, osäkerhet och trons steg in i det okända. Nära vårt hem i Esse revs ett gammalt församlingshem. Där människor hade bett, sjungit, sörjt, skrattat och hört Guds ord låg nu stora högar av tegelstenar. En dag gick jag förbi med min treårige son. En vän stod och såg på stenarna. ”De här är ju fortfarande bra”, sade han. ”Tänk om man kunde återanvända dem.” Jag erbjöd mig att hjälpa till att samla och rengöra tegelstenarna. Under några dagar knackade jag bort gammalt murbruk, sten för sten. Fingrarna blev stela och dammet lade sig över axlarna. Men mannen sade gång på gång: ”Tänk hur bra det blir. Tänk att vi får bygga något av dem.”

När jag tänker på kyrkan ser jag ibland den där tegelhögen framför mig. Paulus skriver: ”Vi är Guds medarbetare, och ni är Guds byggnad.” Ingen annan grund kan läggas än den som redan är lagd: Jesus Kristus. Där börjar allt. Kyrkan vilar inte på vår duglighet eller vår förmåga att lyckas. Kristus bär. När vår kraft tar slut står han kvar. Och Gud säger något förunderligt: Jag vill använda just dig. Kanske känner vi oss ibland som gamla tegelstenar, märkta av livet, med sår, besvikelser och sådant som sitter hårt fast: ”Det där går inte.” ”Jag räcker inte till.” Men Gud ser djupare. Han ser det han skapade och den plats just du kan få i hans bygge. Hans händer är varsamma. Han slår inte sönder stenen utan befriar den från det som inte längre behöver följa med.

Det har missionen lärt mig. Guds kyrka byggs av människor som ber, ger, tjänar, öppnar sitt hem, kokar kaffe, sitter bredvid den ensamme, stöder en missionär eller vågar säga: Gud har inte glömt dig. Evangeliet är till för världen. Det söker sig dit där någon saknar bröd, hopp, värme och kärlek. Vi får vara med i det Gud redan gör. Kristus är grunden, hans nåd håller och hans kärlek fogar oss samman. Kanske behöver du höra just detta i dag: Gud har inte glömt dig. Du behöver inte bära hela bygget. Grunden bär dig. Han vill använda också ditt liv, dina händer, din bön och din kärlek. Sten för sten. Människa för människa. Generation efter generation. Och under allt: Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare.

Andrey Heikkilä
församlingspastor i Kronoby församling,
ny medlem i Missionssällskapets styrelse

FOTO: PEXELS/MUCA DE

Andakt